

Історія Світлани Марченко, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Майстриня своєї справи»

Світлана Марченко народилася в Авдіївці, але з 1978 року мешкає в Покровську, де знайшла своє місце та улюблену роботу. У компанії ДТЕК Донецькі електромережі вона вже багато років. Починала з посади секретаря. Робота змінювалася, і зараз Світлана працює техніком відділу підтримки виробництва в Покровському районі електромереж. Професія для неї це не просто робота, а частина життя, місце, де вона змогла проявити професійність та відданість.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, багато людей залишили небезпечний регіон. Але Світлана залишилася, відчуваючи обов'язок перед колегами, перед людьми, що живуть у місті, і перед самою собою. Щодня вона приходила на роботу, хоча кожен новий день був небезпечним. Спершу страх був її постійним супутником – вона

здригалася від кожного пострілу, але згодом навчилася справлятися з ним. Її рішучість підживлювалася переконанням, що їй треба залишатися на своєму місці, щоб допомагати тим, хто цього потребує.

На плечі Світлани лягли додаткові обов'язки: вона контролює облік матеріалів та забезпечує енергетиків всім необхідним для роботи.

Її будинок, розташований поруч із роботою, неодноразово піддавався обстрілам. Після одного з них від місця роботи майже нічого не залишилося, але Світлана продовжує повертатися туди, бо там залишилися ті, кого вона також вважає частиною своєї родини – тварини, яких люди покинули, рятуючись від війни. Вона підгодовує собак і котів, готує для них їжу, не шкодуючи ні часу, ні зусиль, ні свого бюджету. Їй болить від того, як ці налякані тварини блукають біля руїн, шукаючи притулок і безпеки, якої вони більше не мають.

Жити вдома стало занадто небезпечно, тому Світлана з сином вимушено залишили його. Її батьки також залишили рідне місто: батько, який присвятив понад 40 років обслуговуванню високовольтних мереж, не міг більше залишатися в небезпеці. Але Світлана не хоче залишати рідні місця остаточно. Вона залишається заради сина, який працює на шахті, заради будинку, в якому прожито все життя.

На питання, чому не виїжджає з Покровська, вона відповідає просто: «У мене на шахті працює син. Мені шкода покидати рідні стіни, які зберігають спогади життя».

Коли підстанцію неподалік її роботи обстріляли, Світлана перебувала на робочому місці. Вибухова хвиля зруйнувала частину приміщення. Жінка залишилася поруч із колегами, допомагаючи постраждалим, надаючи першу медичну допомогу, зупиняючи кров. Колеги й керівництво захоплюються її мужністю та відданістю.

Світлана також взяла на себе координацію гуманітарної допомоги, що надходить від благодійних організацій. Вона знає, як оформити все правильно, кому і як допомогти. Вона робить усе можливе, щоб забезпечити потреби людей у скрутні, наперекір загрозам та небезпекам, що оточують їх. Колеги вдячні за її підтримку і готовність допомогти у будь-який час: і вдень, і вночі, без страху й відмовок.

Світлана час від часу відвідує рідне подвір'я, прислуховуючись чи не летять снаряди. У важкі моменти Світлану підтримує віра та надія. Вона мріє, що одного дня зможе повернутися до спокійного життя у своєму домі, на рідній землі. Вона не втрачає надії, що її будинок, як і тисячі інших зруйнованих домівок, знову стане місцем миру і затишку.

«Ми тримаємося, тому що віримо в перемогу. Це наш дім, наша земля, і ніхто не має права забрати в нас наше життя», – впевнено говорить Світлана. Продовжує працювати, допомагати тим, хто залишився, і бути опорою для колег, сім'ї та навіть для бездомних тварин, яких вона не може покинути. Вона – справжній символ сили та стійкості, жінка, яка у найскладніші часи залишилася вірною своїм цінностям і своєму серцю.